

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 744/2022

09.02.2022. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Јелице Бојанић Керкез и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Бора Ристић, адвокат из ..., против туженог Града Враћа, којег заступа ГЛП Враће и Месне заједнице Тибужде – Централни режијски одбор за изградњу канализационе мреже, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 433/21 од 21.10.2021. године, у седници одржаној 09.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 433/21 од 21.10.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 433/21 од 21.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 797/19 од 04.11.2020. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена Месна заједница Тибужде – Централни Режијски одбор за изградњу канализационе мреже да тужиоцу плати појединачно одређене износе са припадајућом каматом од доспелости до исплате, ближе наведеним као у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени Град Враће да тужиоцу на име стицања без основа солидарно са Месном заједницом Тибужде – Централни Режијски одбор за изградњу канализационе мреже, исплати износе ближе означене као у ставу првом изреке пресуде, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена Месна заједница Тибужде – Централни Режијски одбор за изградњу канализационе мреже да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 44.129,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 433/21 од 21.10.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се

ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијаном одлуком правноснажно је одлучено одбијањем захтева за солидарно обавезивање туженог града на исплату утужених новчаних износа тужиоцу са туженом месном заједницом, услед непостојања пасивне легитимације тог туженог. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, јер се ревизијом тужиоца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева и солидарној одговорности туженог града као оснивача месне заједнице на исплату утужених новчаних износа тужиоцу, по основу стицања без основа, засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Указивање у ревизији на одлуке којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању у споровима са оваквим тужбеним захтевом, не указују нужно и на исказан различит правни став, јер правилна примена права у тим споровима зависи од утврђеног чињеничног стања сваког конкретног случаја.

Из тог разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док је ставом 4. истог члана прописано да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог закона.

Тужбу ради исплате стеченог без основа тужилац је суду поднео 15.05.2019. године, а вредност предмета спора је 54.106,67 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, из чега следи да ревизија тужене није дозвољена, на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић